

המדרשה הלאומית

=====

ד"ר ישראל אלוד :

המשך לח"י

12.2.75

הוקלט ופוענח ע"י " ד ק ר ר ד " - שרותי הקלטה בע"מ
שדרות בן - ציון 34, תל - אביב. סלפון : 24 55 17

מדרשה לאומית (המשך לח"י)

12.2.75

ד"ר אלדרד

יש לכל תנועה לוחמת, גם לכל תנועה פוליטית, יש נקודות

ירידה. לגבי לח"י הייתי אומר שהשיא האידאי היה דווקא תקופה

של השפל הארגוני, דלפקך ולכך שייכת תש"א, היא שנת ניסוחם של "עיקרי

התחיה". שיא אידאי בשלב של "עיקרי התחיה" והגיע הדבר לביטוי באידיאולוגיה

בכל הבהירות, הבהירות בעימך והעקביות. בעיקר הבהירות והעקביות.

מסקנה מזה, בתש"ז - תקופת השיא, גם בשבילנו וגם בשביל הארגון הצבאי

הלאומי, שלכאורה היתה החלשת המלחמה מכיוון שהשותף הגדול ביותר מבחינה

כמותית, פרש. הפסיק, פרש. ומתקבל על הדעה שפעם קראתי להם "פורשים",

שפרשו מן המלחמה. מבחינת המלחמה, זו היתה תקופת השיא, גם בלח"י, במובן

של שיא אידאי ושיא מלחמתי.

קשה להיות בשיא זמן רב, בוודאי לא בשר ודם. בפרט תנועה

קיצונית לא יכולה להתמיד בשיא. בשנת תש"ח היתה שנת ירידה. או, אם נתייחס

לנקודה הזאת של "עיקרי התחיה", הרי שנת תש"ח היתה שנת ערפל, ערפל פוליטי.

היתה פעילות בתוך הפעילות הכללית שהייתה בארץ, ומתוך הערפל שהתחיל להשתרר

בקרב לח"י, גם בתחום זה היו נקודות שפל. ועל כך אדבר.

קודם כל על העמדה דברנו. על העמדה שלח"י נקט לגבי החלכת

האומות המאוחדות. הרוסים הם ודאי בעלי ברית. כל אלה החלישו בנו את

הרצון לראות בערבים את האויב שצריך להלחם בו. למחרת הכרזת האו"ם, למחרת

החלטת החלוקה, פרצה החזית הערבית. מעתה עומדת המחרת, גם בשביל הארגון

הצבאי הלאומי, הבעיה של מלחמה בשתי חזיתות: גם האנגלים, האנגליה

ודאי נמשכת. האנגלים שליטים בארץ. מגרשים אניות, מכריזים על עוצר.

מחזיקים אנשים בבתי סוהר. וגם החזית הערבית.

עם כל הספיקות, היתה גם חזית פנימית, שאעלה איזה אפיזודות

ממנה, או לפחות, אחת חריפה.

או מלחמת העם היהודי איננה נכונה בכלל וכל זה פרי הסחה אנגלית - יגידו שזה לא נכון. השתמשנו בזה, באימפריאליזם בריטי - זה נכון. ואח האמת הזאת צריך לראות, ולא ראינו אותה מכיוון שהעמדנו את הכל על הליבליזם ולא ררצינו לראות את האויב הערבי.

מבחינה זו יש פה טעות אופטית של לה"י, מבחינה אידיאולוגית - לראות א הערבים רק ככלי שרת של האנגלים. ויש בזה הפרזה רבה. הם לא היו רק כלי שרת. הועד הערבי העליון. ודאי שהיה הבדל, ויש לדעת ואולי זה חל עוד גם היום, אם כי היום הוא כבר פחות - בעוד שהישוב היהודי כולו פה היה ישוב לוחם - בכל המסגרות - היה ישוב ציוני. הערבים לא כן. הערבים היו פה יושבים. ישבו ערבים. הם ידעו את השלטון הטורכי, את השלטון האנגלי. כלומר, כל הישוב הערבי לא היה לוחם, לא היחה לו תודעה פלשתינאית לאומית אבל היו לו מנהיגים. המופצי, ודאי, הערבי העליון וכו', אמל המופתי היה פטריוט פלשתינאי. למה להכחיש את הדבר הזה? הנוער כבר התחיל לנוע לכיוון התנועה הפלשתינאית. התעוררה בהם התודעה הזאת. אילו הקדמנט, אילו הבאנו הנה מיליונים יהודים בשנות ה-20 או היינו כובשים את השלטון בשנות ה-20 או בראשית ה-30, היינו קובעים פה עובדה והתנועה הזו לא היחה מתפתח. אבל עובדה שהיא התפתחה.

על כן היחה פה איזו טעות בראייה הזאת, בנוסח השוליטי הזה, "קוראים לכם לשלום ולאחווה", ז.א. את המנהיגים הבוגדים, כאילו השלנו את הכל על המנהיגים הבוגדים. במיה הם בגדו המנהיגים הערבים? בחברה זאת אינני חושש להגיד את הדבר הזה. זה נכון. זה לא היה ענין של מנהיגים בוגדים. היה נוער ערבי לאומי. היו שתי תנועות, כמו אצ"ל ולה"י. גם שם היושני ארגונים של נוער, של לוחמים. שיהיה להם מה שהם מאחלים לנו, אבל היו קבוצות, אלפים, קבוצות של לוחמים ערביים. מהם היו גם שודדים ורוצחים, אבל זוהי אמת ולמה להכחיש את

הדבר הזה. המנהיגים הבוגדים. במי הם בגדו? כשאני קורא את זה היום, וגם אז כבר, כרוז כזה - את הכרוז הזה לא אני חיברתי, כי היה כבר ברור, יש מי שמטפל בחזית הזאת ויש מי שמטפל בחזית הזאת, אבל המושג הזה של מנהיגים בוגדים - במי הם בגדו? אני לא מאשים את מישהו. אני אומר "אנחנו". היתה פה טעות לח"י. אנחנו טעינו באגאאא בראייה הזאת, כי לא רצינו לראות את זה ככה.

זהו חלק אחד. הטעות הפוליטית. מאידך, יש פה דבר שני, של לח"י. האיום וההתריפות של ההודעה. ג'אמפ שטרן היה שם מפורסם אצל הערבים. פחת אימת מוח היחה להם מג'אמפ שטרן. ידעו ששטרן הוא מן הקיצוניים ביותר, והם דופקים בריסים בחופזה ללא כל התחשבות. אין להם שום -- במי רחמים, כמו שקבענו פה. ובכן, אם מבחינה פוליטית ניסינו קצת לרכך את ההתנגדות שלהם, לומר: אנחנו אחים, אנחנו קוראים לכם לשלום ולאחווה, אז מבחינה מעשית הודענו להם: לא תהיה להם מנוחה. מה שעשינו לאנגלים, נעשה לכם.

ובכן, יש פה הכפילות הזאת: מבחינה פוליטית אנאפושטים יד.

זה לא מקל וגזר. הייתי אומר, זוהי פצצה ודבש. הרבה יותר -- אנחנו נותנים להם הרבה יותר מגזר. מלקקים פשוט, מבקשים שהם ילקו את הדבש שאנחנו נופנים להם, אבל מצד שני זוהי ממש פצצה של לח"י, "נשמיד אחכם". מבחינה זו, בקיצוניות, גם בטעות הפוליטית, וגם במסקנה המעשית, הכרוז הזה הוא כולו נוסח לח"י.

והיו פעולות. אני אקרא רשימה של פעולות, החל מכ"ג בכסלו, כלומר: מיד בהתחלה, לא שלאט לאט אלא מיד היה ברור: עלינו לעבור לחגובות. לוחמי חירות ישראל החליטו להשיב מלחמה לפורעים. זה גם כן מעניין: אנחנו משתמשים הרבה במושג "פורעים", בעוד שלגבי האנגלים המושג הוא "האויב הבריטי". לגבי הערבים, עד הסוף הכרוזים של לח"י אינם קוראים להם אויבים אלא פורעים. כלומר, הם עושים פוגרומים. קוראים לזה קבוצות? אין לנו מלחמה עם הערבים כמו שהאצ"ל הכריז, אחר כך הועמדה המדינה נגד אויבם, אלא קראנו להם פורעים. וזה היה מבחינה

פוליטיה הרבה יותר נוח. אנחנו נשיב מלחמה לפורעים ולכל עוזריהם. ואלה המטרות: להרוז את מרכזי הפיקוד של הפורעים. שוב, לפגוע במנגנון שלהם. לשחרר את השכונות היהודיות מלחץ הקבוצות הערביות, על ידי לחץ נגדי על בסיסים, על השכונות הערביות השכנות. זה יהיה נובע בעוד לירושלים - ועל זה נדבר בנפרד. היתה חזיה יפו, לח"י עמד אז מן הצד, כפי שנראה. לשים מצור כלכלי על הבסיסים העיקריים של הכנופיות, על ידי ניתוקן מן העורף שלהן.

אתם רואים: כל הזמן אנחנו נלחמים בקבוצות בכנופיות, נלחמים בפורעים. אין פה מלחמה עם הערבי. להעניש את האחרים לרצח ושוד. ואלה פעולות שעשינו:

ב-כ"ג בכסלו, זאת היתה הפעולה הראשונה בחזית הערבית: החקפה על מערכת ובית הדפוס של עתון הסתה החוסייני "אל-בחאא" בירושלים. העתון נסגר בגלל סירוב פועלי הדפוס לחזור לעבודתם. פוצצנו במזרח ירושלים בית דפוס של הם. החקפה על מכונית של הלגיון הערבי. החקפה על מכונית הלגיון הערבי על הר הכרמל בחיפה. החקפה מרוכזת על ריכוז פורעים בשכונת רוממה בירושלים ובליפחא, אנשי כנופיות הוצאו להורג. החקפה על כפר יאזור בשלה, שממנו הותקפו אוטובוסים עבריים.

אתם רואים, אנחנו נוקטים פה לשון מובהקת של ההגנה: מכיוון שהם תקפו אוטובוסים עבריים, אנחנו תקפנו אותם, כלומר הגבנו. לא על ידי אויב. אלא אצל האנגלים לא חיפשנו חירוצים. תקפנו את האנגלים בכל מקום. ופה היה סלקטיבי. במקום שהם פורעים או הם מסייתים אותו, מחפשים את הכנופיה ועושים בדיוק באותה דרך שההגנה נהגה, לפני כן.

ביום ב-י' בשבת נחקו פסי הרכבת המובילים ליפו. זאת היתה פעולה חשובה. הפסקנו את התחבורה של הרכבת בין לוד ורמלה, בין לוד ורמלה ובין יפו. הרכבת הזאת שעברה בלבד הישוב העברי, דרך חל אביב - וזה היה אחד מאמצעי התחבורה החשובים ביותר. מאז לא נגמרה התחבורה הרכבת מלוד ליפו לא חזרה עוד לפעול.

מנשיה, קסמון - על זה נדבר לחוד. ביום כ"ב בסכת, זו הפעולה שנרמזה לפני כן ואולי הייתה הפעולה הגדולה ביותר בתחום זה. הותקפו, פוצצו משרדי הועדה הלאומית ביפו. זה היה מרכז הפיקוד לכל קבוצות הפורעים באיזור חל אביב. היא קיבלה את הוראותיה ישר מן המופתי. ביפו, במקום שעומד היום השעון המפורסם, שם עמד בנין שהייתה מיפקדת הנב'אדה, ושם היה הועד הערבי העליון, הוא היה ממתכנס שמה. זה היה מרכז עצבים חשוב. שלחנו אדם אחר, בא עם אותה מכונית עפוסת... העמיד אותה במרכז יפו, על יד השעון והיא התפוצצה. ועשרות חרובים. זה היה אחד הדברים שזעזע אותם והתחילה בריחה גדולה מיפו וזו הייתה ראשית סופה של יפו. אותו בחור ניסה לעשות פעולה דומה לזאת, בעזרתו של ערבי אחד. שהיה קשור אתנו והבטיח להביא אותו לשכם ולהעמיד מכונית כזאת במרכז שכם. הוא נסע, עם כל הסיכון שבדבר, הוסגר. הערבי הזה בגד בו והוא הוסגר בידי הערבים והוצא להורג. אחר כך, כעבור שנים, ב-1951/52 הרב גורן הביא את עצמותיו, גודע לנו על מקום קבורה וזה הרב גורן הביא את עצמותיו. הוא הוצא להורג. האשילוג של הפעולה הזו היה, שהערבים פחדו מאוד לפגוע במכונית הזאת והם הביאו מומחים אנגליים שיפרקו אותה, ושני מחשובי המומחים האנגלים בפירוק מכונית חופת, פירקו אותה והתפרקו בעצמם. זה התפוצץ והם נהרגו בפעולה הזאת.

"לוחמי חרות ישראל אוסיפו גם להבא לפעול להגנת הציבור העברי ולחיסול הפרעות והפורעים." אחם רואים איזה סגנון שונה בקשר לאנגלים. לא אויב, לא שלטון, לא לגירושם אלא אנחנו מחכוננים נגד הפורעים. ממש, הייתי אומר מלה במלה של סגנון ההגנה.

"לוחמי חירות ישראל יתמצו להקפיד שפעולותיהם תהיינה מכוונות, תכליתיות ויעילות." "היתה עוד פעולה אחת חשובה, ואני אדגיש - בלי ירושלים. בשפלה, והיא הייתה מסוג אחר. ברעננה קיימנו קורס אימונים של צעירים. האנגלים "עלו" על הקורס הזה, הקיפו את הבנין, פתחו באש וחמשה נהרגו. אצלנו זהידוע כפרשת רעננה. ילדים אלה, היו בני 16 - 17. ילדי רעננה. ואחרים נעצרו. המודיעין שלנו הביאו לנו

אח האיןפורמציה, שעל המקום הזה הודיעו ערבים. והיתה מיד פעולה. היו פעולות אבל זו היתה פעולה כאילו מורכבת בשתי החזיתות: גם באנגליה וגם בערביה. משפחה גרה בסביבת מקום. משפחה ערבית. עלינו עליה והיא הוצאה להורג כולה, נדמה לי ש-9 ערבים הוצאו להורג. על ההלשנה הזאת. ובבת אחת. למחרת הפעולה ברעננה יצאו - וזה כבר היה ממש מעשה שיגרה של לח"י - יצאו לרחובות ירושלים וחיפה, ירו ללא אבחנה בכל חייל בריטי שנזדמן, וחיילים בריטים נפלו כמעשה נקם על ילדי רעננה.

היתה דוגמה לחזית. בשתי החזיתות.

בפסח תש"ח, הארגון הצבאי הלאומי עלה על יפו. פעולה מהמפוארות ביותר של האצ"ל באותה תקופה. פעולה שלח"י לא יכלה לחלוט עליה, גם אילו חיכננה, והיא לא חיכננה אותה. לא חשבה בכלל על פעולה כזאת. פעולה צבאית ממש. לכבוש את השטח, עד היום אחם יודעים את ההריסות האלה שבין חל אביב ליפו, מה שנקרא השטח הגדול. כל זה. כל זה הוא פרי המלחמה הזאת שהאצ"ל חרג מתחומי חל אביב ועלה לכבוש את יפו. פעולה צבאית כראוי לארגון צבאי לאומי.

ובכן, גם מבחינה מלחמית-צבאית ל"י לא יכול היה לעשות דבר כזה. אלא לא היה לנו הכלים הצבאיים להתקפה. לא הנשק הגדול, אבל גם מבחינה פוליטית. זאת היתה פעולת כיבוש. פעלנו נגד המיפקדה של הכנופיות, לפי ההשקפה הזאת: אין לנו מלחמה עם העם הערבי. יש לנו מלחמה עם הכנופיות. פעלנו נגד הכנופיה. הגבנו. לכבוש את יפו - זאת היתה מחשבת אצ"ל ולא מחשבת לח"י. יתר על כן, כאשר הם יצאו, התחילו בהתקפה, התחילו אנשינו ללבעור: רוצים לצאת לפעול. וזוכר אני, דב הבלונדיני בא במרוצה הנה ואומר: אלדד. והם פנו אלינו, אצ"ל פנה אלינו להשתחף. אני רוצה לקחת את האנשים

ולעלות על יפו אחס. נחן ילין-מור אשר. ודני הר-הביח הירושלמי, שרבים
מכם מכירים אותו, בא אלי ואמר לי: שאלתי את גרא למה והוא אמר לי:
שיחוף פעולה כזה עם האצ"ל, מה יביד על כך הרוסיים?

מה יבידו על כך הרוסיים? מה לרוסיים לענין הזה? כשאבוא לדבר

כבר על הבקיעים הפוליטיים באותה הקופה, אדבר על הרוסיים. אבל זאת

היתה חשובה ספונטנית כזאת אצלו. הוא לא חישב אותה אבל נפלס מפיו /

מדוע הוא מחננדלפעולה הזאת. כשם שנפלס מפיו כמה חדשים לפני כן, ככעט

שנה לפני כן כשהלכנו יחד לשיחה עם בגין, ואני להצתי מאז בריחתי, מ-1946,

על איחוד חדש עם האצ"ל ומכיוון שכל כך נודעזעתי, אני זוכר בדיוק את

המקום: זה היה לא רחוק ממוגרבי, כשהלכנו בכיוון יפו לפגישה עם בגין,

והוא נעמד אאאאאא והוא אומר לי: תראה, אלדד, אילו סנה הסכים לכך,

היה טוב. ואני אמרתי: מה זה שייך לסנה? קשור. וסנה עוד אז לא היה

קוכוניטט מלא.

ובכן, אלה היו כבר הסימנים איך שהמחשבה הפוליטית, הססיה

הפוליטית של לח"י, השפיעה גם על דברים של ממש, כלומר מבחינה ארגונית

פנימית, שזה עיכב בעד האיחוד עם האצ"ל, שהיה בשל. בגין היה מוכן.

בגין רצה. וזהמנעאת אנשי לח"י ללכת ולהצטרף לחזית. יצחק שמיר לא

היה אז. ואולי היה כבר אז בצרפת או בדרך. הספיק לברוח מאסמרה. היה

בגלות קניה. ברח. רק עט קום המדינה הוא הגיע מצרפת ארצה, יחד עם

אריה בן-אליעזר. יחד ברחו מקניה.

בחזית האנגלית: מכיוון שהאנגלים הודיעו שהם עוזבים. שהם

יוצאים, ההצעה שבאה מצדהגנה להפסיק, לטכנוגן לחזית הערבית, להפסיק

את הפעולות נגד האנגלים. אנחנו אמרנו להם: אנחנו מוכנים ללכת יחד

אתכם להתגייס לכומות המגינים על הישובים, בתנאי שידינו חפשוה לגבי

האנגלים, כי לא האמנו להם, ושנית - הם עדיין התנהגו כשליט זר.

לא היפא פעולות יזומות בתחום זה. בחזית האנגלית, פעלנו גם כן

כתגובה. וכך הכרזנו. אמרנו: אם תתנהגו כצבא שמפנה, שעוזב - מוסר את

השלטון לאחרים, לא נגע בכס. אם תעשו מעשה פרובוקציה, נפגע ונפגע.

ואכן, האנגלים עשו אז אח מעשי הפרובוקציה החמורים ביותר בכל ימי שלטונם בחוף הישוב. זו הייתה התקופה של מעשי הרצח שלהם, של פיצוץ רחוב בן יהודה. מכונית ברחוב בן יהודה, כרס אז בנין גדול, של 3 - 4 קומות ועשרות אנשים נהרגו. פעולת החדרת מכונית התופת לבנין הסוכנות היהודית. ערבי נהג. זאת הייתה פעולה מאורגנת על ידי אותה הקבוצה האנגלית. אגף שלם של קרן היסוד נהרס תחתיו. הפרדוקס היה כמובן, האנשים שישבו עם בפנים עשו כמיטב יכולתם כדי לחסל את האצ"ל ואת לח"י, ואם זה היה תלוי בהם - לא הייתה מלחמה באנגלים. במלחמה אין חישובים כאלה. פיצוץ בקרן היסוד. פיצוץ ברחוב החבצלת. פיצוץ ב"ג'רוסלס פוסט", צא טליחה אז "פלשתיין פוסט". הייתה שם המערכת. העמידו מכונית חופת על יד המערכת ופוצצו אותה.

אלו כמה פעולות גדולות, פעולות רצח. על הפעולות האלה כמובן לא עברנו בשתיקה. והם שילמו במספר קרבנות שעלה מבחינת הכמות על כל מה שנפלו מבחינת הכמות בכל השנים. נניח פעולה אחת גדולה, שפוצצנו רכבת צבאית על יד רחובות ושם למעלה מ-30 חיילים נהרגו ועשרות פצועים. כל החיילים יצאו פצועים מן הפעולה הזאת. ואינני צריך לומר שחזרנו לשלטה של לצאת לרחובות ולהרוג כל אנגלי אשר יזדמן. היו גם פעולות בחזית הפנימית. קשה לומר לזה חזית, אלא הוצאנו להורג באותה תקופה כמה משתפי-פעולה עם הערבים או עם האנגלים. 5 או 6. הייתה תקופת תהו ובהו. פעם היינו עוד נזהרים. מזמן לזמן היינו מוציאים להורג בלשים פרטיים. יש להבחין: היה שיחוף פעולה של הישוב המאורגן, של ההגנה עם השלטונות, אבל לפי הוראה הסוכנות. אבל היו יהודים שחמורת כסף או כל מיני דברים אחרים שיחפו פעולה עם האנגלים, ואחר כך גם עם הערבים. הייתה למשל בחורה אחת, חיה זוננברג. גרה בגבול חל אביב-יפו ואותה תקופה הפעלנו, מבחינה טכנית, זה היה הוטרבייס שלנו, קלטנו שיחות. התחברנו לקווי טלפונים וקלטנו שיחות. יש לנו גם פה קצת --- קלטנו שיחות אפילו בין

יפו ובין קהיר. הודעה שמודיעים, ערבים הודיעו. יש פה פרסומים בדיוק כל השיחות שהיו בין מפקדים ערביים, של ההגנה הערבית ושל הכנופיות הערביות. בין היתר עלינו על כמה קווים וכך נקלטו שיחות. ונקלטה שיחה בין חיה רוזנברג זו ובין ערבי, והיא הבטיחה לו שהיא יחד אתו, היא תחדיר חומר נפץ לבית קולנוע או לבית קפה בחל אביב. חפסנו אותה. היא הודתה. ובכתב ידה כתבתי את ההודאה עם כל הסיפור הזה. פירסמנו את זה והוצאנו אותה להורג.

היו מקרים אחדים, גם בירושלים היו איזה פולנים, קצינים פולנים שהוצאנו אותם להורג, באותה תקופה.

בחזית הפנימית עוד היה ענין אחד חריף. והוא ענין חטיפה. ממש לפני הסוף. זה היה במארס או אפילו באפריל. משום-מה, ועד היום הדבר לא ברור לי, מה פתאום - חטפואנשי ההגנה ארבעה אנשי לח"י בחיפה. ישראל תבור (לא ברור השם), ביאטה תבור ועוד שניים. כהגובה על כך חטפנו חטיפה נגדית - ארבעה מפקדי ההגנה, בין היתר את מי שהיה אחר כך אלוף יוסף אבידר, זה שבשבוע הבא ידבר ב"בית אגרון" על ההגנה בירושלים. הוא היה אחת כן שגריר במוסקבה. המפקדים הגבוהים של ההגנה. חטפנו אותם והחזקנו אותם בזכרון יעקב. מי שמכיר את בית אהרונסון בזכרון יעקב. שם ישנה מנהלת משק הביח, מלכה סמטונוב, היא העמידה לרשותנו את הכרם שלה. ודב העביר את האנשים לשם ושם החזקנו אותם. נפגשתי דומני עם אשכול. עם גלילי או אשכול. בחל אביב באיזה בית. לחילופי שבויים, כפי שקראנו לזה. אבל הפעם זה היה כבר חש"ח, זה לא היה ח"ש, חש"א, כאשר נחטפו האנשים שלנו. ונחטפו אנשים של הארגון הצבאי הלאומי, אפרים זמלר שנפל אחר כך. נחטפו והוחזקו בקיבוצים ועויינינו עינויים מוות. ד"ר תבין שנחטף והוחזק חצי שנה בקיבוץ. נכבל בכבלים למטה. לא יכול היה לדוץ. ממש, חצי שנה. זה היה בחש"א-חש"ב. בחש"ח זה החיה כבר מעין ספורט. אנשים הוחזקו בבית אורן. ארבעת אנשים שלנו הוחזקו בבית אורן, בתנאים יותר אנושיים. ישבו כבר חברה והתווכחו אתם. כבר הלב לא היה. משני הצדדים,

כבר לא היחה השנאה הזאת, וסכנה לא היחה. היה אהא איזה ענין שמצאנו ארכיון שלהם והם דרשו להחזיר. היו דברים של מה-בכך. גם הפגישה שהיחה לי אז עם אשכלל על חילופי שבויים, היחה ברוח טובה וממש בחיוך.

הדבר מעניין ואני מזכיר אותו: כבר על הסף, עוד היו חטיפות וגם אז, מבחינה זאת - כפי שאני אומר לכם: מבחינת האופי של הפעולה הפוליטית, לח"י כבר נמצא בערפל וחהו ובהו מחשבותי. אבל מבחינת אופי של הפעולה, לח"י נשאר מה שהיה מן הרגע הראשון: החלטה נדירה ו תקיפה וחריפה, בלי חכמו ת. כלומר, כשדיברנו על הקופת "הסדון" ואנשי אצ"ל טענו שלא פגעו בלח"י, מכיוון שידעו שאם יפגעו בלח"י, לח"י יענה מיד בלי חכמות - זה סימן לכך, אם גם בהש"ח פעלנו מיד. נחטפו ארבעה בחורים שלנו - חטפנו ארבעה אנשים שלהם.

בה היה ב-א' באייר, ארבעה ימים לפני הכרזת המדינה.

הודעה, שודרה בתחנת השידור שלנו - ואגב, אז יש תחנת שידור שפועלת יום יום. כמובן להגנה ולאצ"ל, אבל גם לנו יש תחנת שידור שפועלת יום יום. הודעה, דורה ביום ב', א' באייר: "לוחמי חרות ישראל עצרו ארבעה ממפקדי ההגנה, כבני ערובה לארבעת הלוחמים לחרות ישראל שנחטפו בידי ההגנה בחיפה. הם יוחזקו במעצר עד שישוחררו לוחמינו בחיפה".

ארבעה ימים לפני הקמת המדינה! כמובן, באוירה הזאת זה לא נסתיים,

ברוך השם, בשפיקוח דמים.

לפני שאעבור ליום הכרזת המדינה, והתגובה הפוליטית, הארגונית -

כלומר, פירוק של לח"י בשפלה, אני כפי שאמרתי לכם: לח"י נמשך אחרי הקמת המדינה בירושלים, כמו הגנה, כארגון עצמאי עד פרשת ברנדוט - ולזה נקדיש את השיעור הבא - היום נגיע עד קום המדינה. לפני שאני אעבור לדבר על יום קום המדינה, ולח"י ביום קום המדינה, נדבר על הבקיעים הפוליטיים-האידיאיים שהתחילו לאט לאט, אבל עם הכרזת האו"ם, פרצו אז החוצה והחל הויכוח הגלוי.

הערבי שב מישחו אצלי ואמר שקרא השבוע את דו"ח ועידת הלוחמים.

שנה אחר כך היחה ועידת הלוחמים כשנתן ילין-מור ובחר לכנסת.

והיתה ועידה עם בחירות ועם צירים ואז חל הפילוג והיה הקץ למלחמת

הלוחמים. אומר לי הבחור הזה: חראה, קראתי מה שאמר שפילמן ומה שאמר יצחק שמיר ומה שאמר מתתיהו שמואלביץ. אי אפשר להכיר את האנשים. הם היום כולם חברים פעילים בחרות, שם הם משמיעים גאומים טובי אליוסטים!

התחיל

הסברתי לו מה אירע ואיך אירע הדבר. נתן ילין-מור כבר אפגא ב-1946,

כפי שכבר אמרתי לכם, לסחוב שמאלה. היו כבר בלח"י באוהה תקופה --- והדבר

המעניין הוא, שדווקא אנשי פלמ"ח שהצטרפו ללח"י, לא הם סחבו שמאלה. הם

סחבו יותר ימינה, כמו שהיום בליכוד, אם אתם שומעים מי הסהקיצונים ביותר

זה אליעזר ליבנה ומשה שמיר. הם לא רוצים לוותר על אף מטר בסיני. מה שאנשי

חרות מוכנים - ודאי הליברלים שבהם - משה שמיר: אף שעל. הם באים מהשמאל.

היה למשל אחד הבולטים בלח"י באוהה תקופה, ברוך אורן. הוא שנא את הפלמ"ח

ושנא את אבא השמאל יותר ממני, ואמר לי: אתה עוד מקווה מהם משהו. אתה

אינך מכיר אותם. אבא שלו ואמא שלו הם מראש הנועת פועלי ציון

שמאל בהסתדרות. אני מכיר אותם.

ואם אתם שומעים היום את ברוך אורן, בטלוויזיה או ברדיו, מגלה

את השערוריות ואת הבניבות. זה גובע מהשנאה שלו לשמאל ולהסתדרות.

ואני זוכר שאני נמגשתי אתו באיזה מרתף בתל אביב, קיבלתי אותו אז ללח"י.

אבל היו אחדים שהסתננו, ממש כשליחים, שהתנועה הקומוניסטית סיננה אותם

לתוכנו בכוונה תחילה למשוך.

אף על פי שכבר היו בקיעים אידיאים, בכל זאת ביום אחד נתפסו שני בחורים

שבחדר שלהם, בחדרי המחנה, נתפס חומר קומוניסטי ממש. עוד ב-1947.

נגד זה אפילו אלה שנטו שמאלה, לא יכלו לטעון שזה לגיטימי. הם הועמדו

לדין והוצאו מלח"י. אחד מהם היה בית"רי שבאוהה תקופה, כינויו היה

"טרמפלדור" מכיוון שהוא היה בלי כף יד. הוא איבד את כף ידו במעבדה

- בבית מלאכה של לח"י. היום הוא עובד בעיריית ירושלים, שמו עמית,

והוא מהכוחות המרכזיים של רק"ח, והוא הפוליטרוק של פליציה לנגר,

עורך הדין המפורסמת של כל הפושעים הערבים. הוא האידיאולוג שלה ושל

..בירושלי ס. הוא בא מבית"ר והיה בלח"י ואיבד את כף ידו בלח"י והפך להיות איש רק"ח. קומוניסט, והתחיל אז ליצור כבר חאים בחוך לח"י.

היו גם כאלה. אחלי החלטת האו"ם, כשהתחלנו הדיונים: מה עכשיו - מה יהיה על לח"י עכשיו. אני, כאמור, כבר ב-1946, לא ראיתי שום סיבה להמשיך את הפילוג בלח"י והתחלתי למשוך לאיחוד עם אצ"ל, והיינו נפגשים - פעם אחר נהן ילין-מור: נקבע לנו בקביעה פעם בשנה פגישה עם בגין לשיחות על איחוד... כל שנה ניפגש ונרבר על איחוד. כלומר, מה איכפת? הרי ממילא לא ייצא מזה כלום. ואני בכל לבי התכוונתי לזה. היו לנו חילוקי דעות בניסוחים. בגין לא אהב את הניסוחים נגד האימפריאליזם. התברר אחר כך שהוא צדק, מכיוון שהמליצה הזו שהרבינו בה, נגד האימפריאליזם הבריטי, והיא הייתה נכונה - לא מליצה, כי באמת זה היה מלחמה באימפריאליזם הבריטי, אבל מכאן היה רק צעד אחד להשמיט את המלה "הבריטי" ולהשאיר "אימפריאליזם", ונישאר במלחמה נגד האימפריאליזם, גם כדי לסבר את אוזן בריה"מ. הייתה מלחמה נגד האימפריאליזם. הייתה האורניטאציה, כפי שהסברתי בפעם הקודמת, נויטראליזציה של המזרח התיכון, מה שימצא חן בעיני רוסיה נגד אנגליה. אמריקה עוד לא קיימת אז בשטח. וזה נכון. אמר לי נציג קומינטרן שנפגשתי איתו: "אנחנו מאמינים לכם שאחס נלחמים באימפריאליזם הבריטי. נכון. אבל מה דעתכם על אהה"ב? אין חנהגו /אמרת: ננהג כמו בכל אימפריאליזם. אז?". ב-1946, כשהשתלט כבר האימפריאליזם האמריקאי. ומה שענית ענית. אבל היו אנשי לח"י שאצלם הלך הקו הלך שמאלה, מנויטראליזציה לאורניטאציה לבריה"מ. וב-47/46, וזה עליכם לדעת כדי שתבינו את כל הרקע - צאצא ב-47/46 הייתה ברית המועצות בעלת שאיפה, הייתה זו תקופת המלחמה הקרה, להשתלט על המזרח התיכון. הם ניסו בפרס, הם ניסו ביוון, ואמריקה עוד איננה. אנגליה מתפוררת, ונעשה חלל ריק מבחינה מעצמתית, ואין חלל ריק בעולם בשום מקום. אין חלל ריק, גם בפשרה של קיסנינג'ר-ברז'נייב, אין חלל ריק. יש לכל היוהר חלוקה. מחלקים, כמו שחילקו את אירופה, הייתה חכנית גם לחלק את אסיה ואחר כך יבוא התור על אמריקה ועל אפריקה.

באמריקה זה נעצר, בקובה. אבל זו היחה התכנית. רוסיה חשלה על דרום אמריקה. אין חלל ריק ועל כן רוסיה אז חשבה: הנה, היא חודרת אל המזרח התיכון, ויצחק שדה אמר לי: אנחנו לא נניף את הדגל האדום עד שרוסים לא יעמדו בדמשק. הרוסים יהיו בסוריה, אז נעשה את המהפכה. ואז זה נטה שמאלה, והכוונה היחה, כאשר יחקבו הרוסים לשטה, אנחנו נקים פה מה שהיה בפולין, ממשלה עממית, חזית עממית, הפלמ"ח ולח"י - ואני הבנתי את הדברים האלה אחר כך, וזאת היחה התכנית: אם סנה יסכים, הוא יביא את הפלמ"ח. נחן ילין-מור את לח"י, ואולי גם מאצ"ל יבואו אנשים. תבוא מפ"ם - כל האלמנט השמאלי, יקמו ממשלה חזית עממית, קומוניסטית ויקבלו את פני הרוסים, כשהם ישלטו פה על האיזור.

זאת היחה התכנית. וכששואלים היום מה קרה לנחן ילין-מור, שאלאז אחי רבין פעם באיזה כנס מה קרה ל"נחן ילין שלך", אמרתי: מה שאקראאקא שלקרה למשה סנה שלך. משה סנה היה ראש מיפקדת ההגנה והיה אפאאק המנהיג של הציונים הכלליים, כלומר של הציונות הבורגנית.

זהו הסוד הפוליטי של שני האנשים האלה. סנה כידוע לכם בסוף חזר בחשובה. האחר טרם חזר בחשובה. ומי יודע אם הוא יחזור פעם בחשובה. אי פעם. ראינו את השם שלו בכל מיני כרוזים. אין ספק שהוא נפגש עם אנשי "טאל-פתח". הוא הרחיק לכת בכל מיני חומים. הוא לא הצטרף למפלגה הקומוניסטית - בניגוד לסנה. אבל אלה היו הרוחות. זאת גם היחה הסיבה מדוע התרחקו מהארגון הצבאי הלאומי. לא רביזיוניסטים. זהו פאשיזם, זהו ימין. אנחנו נלך שמאלה. על כן אנחנו לא יכולים לפעול עם האצ"ל ביפו, מכיוון - כפי שאמרתי לכם - נחן אמר: מה יגידו על כך הרוסים.

התחילו הויכוחים. דבראחד היה ברור, וגם זה יש לדעת ואני עוד אחר כך אקרא את הקטעים המתאימים לכך - דבראחד היה ברור: אין זה נוגע למלחמה על שלימות הארץ. גם בימים שאצל נחן ילין-מור ואצל הקבוצה הקטנה של השמאלנים

המובהקים, כבר היה ברור שיקצמו מפלגה פוליטית שמאלית, גם אז הפרינציפ
הזה נגד החלוקה קיים היה. החלוקה היתה בתזית הערבית. לא לראות את
הערבים כאויבים, מכיוון שרוסיה ודאי וודאי לא תרצה לראות את זה כך.
והתגובות נגד האנגלים. אצא המחחרת היא כבר לא כל כך עמוקה. עלינו
לראות את הסיטואציה כזאת: כבר מחש"ז, האנגלים הכריזו על עוצר ועשו
הכל, כבר הרשינו לעצמנו דברים שלא הרשינו לעצמנו לפני כן, מכיוון
שקודם כל היה האצ"ל. אצא לא היה ה"סזון". כבר אפשר היה --- כבר לא
היה פחד להכנס לבית יהודי, כאשר ברחו מפעולה. כאשר היחה למשל הפעולה
שלנו ברחוב הירקון בתל אביב, על מחנה הצבאי ורוקנו שם את האהלים
מהחילים הבריטים, והחבבה נסוגו, נכנסו לכל בית וקיבלו אותם בזרועות.
עמדו ברחוב ומחאו כפיים. זה אי אפשר היה כמובן שנה לפני כן.

אפשר להגיד שכמעט יצאנו לרחובות. הסימן לכך היה, שהפעילות
הבריטית עברה מהמסורה אל הצבא. יש הבדל בין מסורה לבין צבא. המסורה
והבולשת הן מחפשות את יהודה ואת שלמה ואת ראובן. היו שמות. היא עובדת
עם מלשינים. הולכת ומחפשת את זה ואת זה.

ואני זוכר, שאחרי שברחתי הייתי בדמח גן באיזה בית, ליד בית המטבחיים
מול עליה, בפרדס. והיה עוצר. היה לי מקלט בבית הזה והיה עוצר. ועמדת
בפחה והסתכלתי בעוצר. מדוע? הצבא, לא המסורה הלכה לחפש, אלא הצבא.
ומה עושה הצבא? הצבא איננו בלש. הצבא הקיף את כל רמת גן החל מ"עליה",
רחוב ארלוזורוב. אלפים הקיפו. הביח שלי עמד ככ-200 מטר מעליה. וצבא
הולך עם מפה של עיר. לפי המפה שלו, "עליה" זה גבול רמת גן. ז.א. זה
לא נוגע לו. זהו צבא.

מסורה, בולשת, עובדת אחרת. באופן אינדיבודואלי. הצבא הקיף אז
ויכולתי להסתכל ולא היה שום פחד. צבא זה צבא. ובכך, אותו רגע שהבריטים
התחילו לפעול בעזרה צבאית, בעזרה מאטיבית, אז הישוב סבל קשות אבל

המחלת האינדיאנידואליה היה לה יותר קל, מכיוון שהיו חלק מן המאסה
הגדולה הזאת. וכבר לא היה פחד שמחפשים אותי עם תמונות או שחיפשו
איזה מלשין. החכמית הבריטית לדכא את הישוב או להכניע אותו על ידי
עוצר וכו' וכו'. ועל כן כבר הוקל העומס, על המחתת.

בחש"ח, הנסיגה של הבריטים היתה אסיה. הם החזילו לסגל מאזורים.
קודם כל בפועל את הל אביב, גם מכיוון שפחדו להסתובב כבר בתל אביב.
שלא יגמרו אותם, וגם מכיוון שהיו כבר בשלב של נסיגה. עד כדי כך,
שזה הטעה אותנו, את לח"י, וכשאני קורא היום בכרזים שלנו, אני מוצא:
"זאת היא חרמית. הם יתנו לנו מדינות בתל אביב ובבני-ברק. את חיפה את
לא יחזירו אף פעם. חיפה דרושה להם כבסיס. ואת חיפה באמת עזבו אחוונה.
את הדגל הורידו בחיפה. אבל זה היה מכיוון שמשמה עלו על אניות. אבל
כל הזמן לא האמנו. טוב, אצא הם נותנים לנו אוטונומיה בתל אביב וביום
אחד הם יעלו וישלחו את הערבים עלינו, בתל אביב.

באותה תקופה, כבר לראשונה, אנשי לח"י החזילו להתכנס בקבוצות -
מה שהיה בלתי אפשרי לפני כן. היו נפגשים 3 - 4. כשאני הייתי הולך
לקורסים אידיאולוגיים - והייתי מנהל כל הזמן קורסים אידיאולוגיים -
היו 10 אנשי לח"י וזה היה כבר שיא. זה היה כבר המון. זו היתה כבר
הרצאה המונית. 10 אנשי לח"י.

בחש"ח, מאז הכרזה על החלוקה, כבר היינו מתאספים, ממש עושים
אסיפות-עם גדולות שיכלו להיות 25 או 30 אנשי לח"י, ואנחנו החלקנו
אז - מכיוון שכבר היה הויכוח - החלקנו אז לקבוצות כאלה והתאספנו,
נתן ילין עזה ואני מזה, והתחיל הויכוח היסודי הפולפטי. היתה אז
קיימת הטפלה הקומוניסטית, היא התפלגה, מה שאחר כך היה רק"ח ומק"י,
כבר אז היו קומוניסטים עברים שפרמינגר היה (נדמה לי שהיה חבר כנסת

במח-מה) מטעם מפ"ק. היום הואפקיד ממסלתי. הוא פילג את רק"ח ועשה
מהם "קומוניסטים עברים" - בערך כמו מק"י היום. אנחנו קומוניסטים,
אבל קומוניסטים עברים. עם ערבים אין חזית משותפת. ואז היינו נפגשים

אתם, כלומר לחפש את החזית השמאלית הזאת. והויכוח ממש החלק מסביב
ל בעיה שהבאתי אותה: אני הצעתי להתאחד עם אצ"ל, ונתן ילין-מור אמר:
בבקשה, אנחנו נביא את כל המפקדים האחרים וגדון אתם ומה שיחליטו, יחליטו.
בצורה כמובן דמוקרטית. הנסיון הזה נגמר בכשלוני ורוב אנשי אצ"ל לח"י
החליטו, לא האסיפה אחת אבל קבוצות-קבוצות היה ברור שבעד איחוד עם
אצ"ל באותה תקופה היינו מעט. וכשאבוא לספר על ועידת לח"י, שלישי
של אנשי לח"י, עד 1949, הלכו בקו שלי ושני שלישים בקו של נתן ילין-מור.
ועוד אסביר למה ומי היו אנשי שלישי זה. ומה ההיה העומק הסוציאליסטי
של אותם, אתם יכולים לראות מן העובדה שמי שעמד בראשם זה היה יצחק
הנהלת
שמיר, שהוא היום יו"ר תנועת החרות...

אבל באותו הדרך זה היה הויכוח.

במצב זה, פנימי וחיצוני, ירד עלינו או עלה עלינו ה" באייר תש"ח,
והכרזת המדינה.

עמדת לח"י לגבי הקמת המדינה: ולפני שאקרא את פקודת היום, אקרא
כרוז שהופיע אחרי הקמת המדינה, ב-י"ג באייר, "שוב מתאם מפרקים את לח"י".
אגב, התקופה הראשונה, עד שהתגייסו האנשים שלנו, עברו כמה שעות
עד שקם צה"ל באופן רשמי, והייתה תקופת ביניים. כבר יש מדינה אבל
עוד תחנת השידור שלנו פועלת. והעחון -- ואגב, בחורף התחלנו בעתון
יומי בשם "מברק". רשמית כמובן הוא לא היה שלנו, ישבנו במחתרת
וכתבנו מאמרים ראשיים, והעורך הראשון של "מברק" היה אריה לובוצקי,
שהיה ממפקדי שלטון ביח"ר ואחר כך היה חבר מפא"י ופקיד בכיר בממשלה,
ואחר כך אליהו עמיקם וברוך אורן. עמיקם היה הפשי, שוחרר. וברוך אורן
-- אלה היו מן הכותבים הראשיים בעתון הזה. זה היה עתון קטן, עתון צהוב,
בנסציוני, עם כותרות גדולות, עתון "בווער".

ועוד ב-י"ג באייר, שבוע אחרי הכרזת המדינה, כרוז ~~ששצאאששאר~~

ששודר ב"קול לוחמי חרות ישראל", במוצאי שבת: שוב מפרקים את לח"י.

על בן גוריון שאמר שעל לה"י להתפרק.

"לוחמי חרות ישראל, כשהחזית קיבלה אופי צבאי, החליטו לצרף את כוחותיהם למערכה הצבאית, לחת את נשקם ולהעמיד לרשות העם הלוחם את המצאותיהם המקוריות ואת בתי המלאכה שלהם. (ישבנו עם אשכול, באותה חקופת ביניים הייתי נפגש בביתו של דידי ד"ר קורט, שהיה הנאמן עלי, מנכ"ל משרד הסעד. היה ידידי האישי מחו"ל, היה נאמן עלי מבחינה אישית. הוא היה איש ההגנה, איש המימסד. אמנם מהדיים, אבל בכל זאת כשהייתי הולך לפגישה עם אשכול בביתו של ד"ר קורט, חמיד היה פחד אולי יחטפו אותי והיו מלווים אותי ועומדים אנשים בחוץ, הפחד היה עד הרגע האחרון: שמא יעשו איזה מעשה חסיפה). "לוחמי חרות ישראל אינם מצטרפים להגנה. ההגנה היחה כוח מתנדבים. אנחנו מצטרפים לצבא!" היה גם משהו נגד בן גוריון, אבל המשפט שאני רוצה לקרוא לכם: "לוחמי חרות ישראל אינם מתפרקים ולא יתפרקו, לא רק מחוץ לגבולות מדינת ישראל, כי אם גם בגבולותיה. נשקם אייה אחר מעתה, בהחלט אצאצא לצורות החדשות של החזית. נשקם יהיה פוליטי בכל מקום ובכל שעה, שהבעיות תהיינה פוליטיות. נשקם יהיה שוב צבאי בכל מקום ובכל שעה שהבעיות תהיינה צבאיות ולא יימצא צבא ישראל אחר אשר יבצע אותן".

נוטח חשוב ממדרגה ראשונה. פירוש הדבר, לוחמי חרות ישראל לא

אמתפרקים. אנחנו נשארים לוחמי חרות ישראל, ובכל מקום שיש מדינת ישראל, לוחמי חרות ישראל מקבלים את מרות מדינת ישראל. ואנחנו נשתמש בנשק פוליטי. מחגיגים לצבא. במדינה אין מקום לצבא פרטי, כפי שבן גוריון צעק אז עלינו ועל אצ"ל, ואחר כן על הפלמ"ח, כשהוא פירק אותו. אין צבא פרטי. יש צבא. נכון. א) לוחמי חרות ישראל יכולים להיות כח פוליטי. ב) לוחמי חרות ישראל מקבלים את המרות של מדינת ישראל בכל מקום שמדינת ישראל קיימת. אבל יש ארץ ישראל

שאיך שם מדינת ישראל ויש עולם יהודי שאיננו מדינת ישראל. ויש לנו סניפים בעולם כולו, ואנחנו אומרים בפירוש: אנחנו נפעל בצורה צבאית

בכל מקום שהבעיות תהיינה צבאיות ולא ימצא צבא ישראל אחר אשר יבצע אותן. והמזד היה ברור. רמז ברור: בירושלים זה לא מחייב אותנו, וכשאתם שומעים היום הכרזה על הקמת מדינת ישראל, אולי קשה לכם לתאר לעצמכם מה זה היה. הרי זה היה הכרזת מדינת ישראל בגבולות החלטת 29 נובמבר; משתי גדות הקישון והירקון. זה היה אפילו בלי יפו, בלי רמלה ובלי לוד ובלי פרוזדור ירושלים, בלי ירושלים ובלי חצי הגליל ובלי עכו. זה הרי מה שנחנו לנו ולזה הסכמנו.

רבותי, אין די מלים בפי להגיד את הדבר הזה: הסכמנו לזה. קייסינג'ר וסאדאת וערפאת, וגם אתמול אמר מישוהו, ערפאת או מישוהו מאנשיו אמרו: אנחנו מוכנים להכיר בישראל בגבולות 1947 הם יונקים מן הדבר הזה. הרי הסכמתם לזה. וזה מה שמבאני, זהו אחד השרשים הפורים רש ולענה עד היום הזה. הולשת העמדה של ממשלת ישראל היום, יונקת והיא עושה הסכמה איומה - ובאים ואומרים: כן, הערביים לא הסכימו מלכתחילה, נלחמו, אבל אחם הסכמתם לגבולות אלה. אתם הסכמתם. מי דיבר על סיני. לא העליתם את השאלה. אפילו על ירושלים הסכמתם אז שהיא תהיה או בינלאומית או בולקת. הסכמתם לזה.

ואני מדגיש נקודה זו, מכיוון שמי שאיננו נודע זאת, איננו מביין מה מחרש פה. ישראל כבשה, למה היא לא מהזיקה בזה? למה היא לא פאגא מכריזה על זה כישראל? זה מאז, זה נובע ונובע ומחליש את הכוח הפוליטי שבנו, כי האנשים האלה אומרים --- בעצם הרי קיבלנו ב-48/49 יותר מאשר הסכמנו. מה שקיבלנו אחרי המלחמה היה יותר מאשר הוסכם עליו. הלוואי שאחבדה, אבל נקודה זו עוד חמשיך להתנקם בנו.

ואם אנחנו אומרים: יש שטחים, מדוע זה מחייב אותנו? זה ביפו, לגבינו זה רמלה. לוד ורמלה אינם בתחומי מדינת ישראל. ירושלים איננה בתחומי מדינת ישראל. מדוע נצטוץ להתפרק? מדוע אנחנו בירושלים צריכים לקבל את מרות מדינת ישראל, ואנחנו קראנו לה "ממשלת השפלה". מדינת השפלה, הרים ושפלה. כך בכל העחונים. זה לא מחייב אותנו. אנחנו לא צריכים לקבל את

הדבר הזה. זוהי החשיבות, והסיוע של השידור הזה - ואני קורא את הפסקה הזו וזה כשבלח"י יש כבר חצי פילוג, אלה כבר סוחבים שמאלה, ובכל זאת תחנת השידור שלנו עוד אומרת כך: "והעם העברי אשר ראה בנו את חלוצי מלחמת החרות וחלה את תקוותו בנו, עוד ישמע ויידע - לוחמי חרות ישראל יובילוהו למלכות ישראל הגדולה ולירושלים בירתה המשוחררת". י"ג באייר תש"ה.

על יד תל אביב היה כפר ערבי בשם שויך-מוניס. השם כבר לא ידוע לכם ודאי. הייתה משפחת ערבים. ביום אחד - אא הזמינו אותי לביהו, באופן דחוף, של קריניצי, שהיה אז ראש עיריית רמת גן, מידידי אצ"ל ולח"י ו בביתו היינו מקיימים פגישות רבות. סיפרתי לכם כבר שהוא שבנה לי את הבית בפרדס כשהחבאתי בו אחרי הבריחה שלי. וממש דרש מאחני לטהר את הכפר הזה, שייך מוניס. כבר אז היה מאבק בין רמת גן, פתח תקוה ובין תל אביב מי ישחלט על השטחים בגוש דן. אז עוד היו הרבה מקומות ריקים והייתה מלחמה על גוש דן: מי יחטוף יותר. וקריניצי ביקש מאתנו: קחו את שייך מוניס וחננו לי אותו.

מכיוון שקריניצי היה ידיב גדול שלנו, לא רק שהוא שמר שברמת גן

לא תהיינה הלשונות וכו', והוא היה הרי איש הגנה אבל הוא החזיק את המאזן הזה, וגם כספים - בכל מיני דברים. עשינו את הטובה הזאת ועלינו על שייך מוניס, ופשוט גירשנו את כל הערבים שהיו שם. לנקודה זו עוד נחזור כשנדבר על דיר-יאסין. וטיהרנו את הכפר הזה והקמנו שם מחנה. מחנה גדול של לח"י. הממונה על המחנה הזה, המפקד של המחנה היה עמנואל הנגבי וזה כבר היה על הסף, מחנה עם ג'יפים. משמה יצאו שני הג'יפים הראשונים שפרצו את דרך בורמה, שבאו ש במרוצה שצריק לעשות את דרך בורמה. כמוכן שזה היה כבר אחרי קום המדינה, ולא היו ג'יפים. נדמה לי שגלילי ביקש מאתנו שניתן ג'יפים. לקחנו שני ג'יפים והם היו הראשונים שעסקו בדרך בורמה.

שמה בשייך מוניס קיימנו את מיסדר הסיום של לח"י בתחומי מדינת ישראל, לראשונה עמדו אנשי לח"י גלויים, כ-900 איש עמדו אז בשורות, ב-ח". בנאי ארגן את המיסדר. לא אגיד שהוא היה ממש מדוייק, המיסדר היה מסודר יפה, אבל זה לא היה החטא הגדול ביותר של לח"י... אבל האוירה שהייתה, קשה לי לתאר לכם. לראשונה - ויצחק שמיר כבר חזר אז, כבר היה בארץ, לראשונה הוציאו שלושת חברי המרכז בגלוי, והיו עשרות ש הכירו אותנו, אבל רוב המחנה לא הכיר אותנו, הנפנו את הדגל, וזה כבר אחרי החלטה שמתגייסים כגדוד. גם על זה היה אז מאבק בלח"י. אני התנגדתי לגיוס קולקטיבי. אני דרשתי גיוס אינדיווידואלי: כלומר, לח"י מתפזרים, כל אחד הולך ומתגייס לצה"ל.

הרוב, המפקדים והאחראים, עם דב, הם אמרו: אנחנו לחסנו יחד בלח"י, אנחנו רוצים להלחם יחד בשורות צה"ל. בלי שום כוונות פוליטיות. אני לא רציתי שההגנה, שממשלת ישראל הכיר בבת אחת את כל אנשי לח"י. אולי יש 100 או 150 שהיא לא מכירה אותם, שייבנו בצבא שלא מכיר אותם, אבל טוב, דעתי הייתה במיעוט. הפרידה מהלח"י וגם לקראת הכניסה לצה"ל, שם נקראו הכרוזים "דבר המרכז אל הלוחמים", תמה פרשה אחת במלחמה, אך לא תמה המלחמה. המנדט הבריטי בטל ומבוטל. אולם עדיין חונה צבא כיבוש של האויב בערינו ובמושבותינו, ומזויין ולבו חורש מזימות. (הכוונה לבריטים וזה המשך אותה הפסיכולוגיה: לא רצינו ש כי ידענו שזו החזית, הצטיינו בה, החזית הערבית לא יכולנו להצטיין בה. הייחוד שלנו הוא: האויב בורח. מבחינה פסיכולוגית כמובן וגם מבחינה פוליטית, לא האמנו). "עדיין חונה צבא הכיבוש. עוד הוא מסוגל להפעיל את תותחיו, להרוס בתינו, אולם מדינת ישראל זו משתחעת על פנינו: צועת צרה של מולדתנו רובה של ארצנו הגדולה הוצאמתחומי המדינה, לא הרי יהודה ולא הרי אפרים (אינני זוכר מי כתב את זה. לא חשוב, אבל זה חתום מרכז לח"י וגם נתן ילין-מור קרא את זה וכחב את זה וחתם על זה). לא הרי יהודה ולא הרי אפרים, לא הירדן בכל זרמו, לא

גולן, לא בשן וערבות מואב. וכאב הכאבים: ירושלים הבירה הנצחית
הגבוהה והעמוקה, ירושלים העברית, חמיד הופקרה לשלטון זרים. על כל
אלה נדרשה הממשלה לוותר ולהחוס בדיו את דבר הויתור. היא עשתה
כן ללא התנגדות, היא חתמה וויתרה.

לוחמים, לא חמה המלחמה, חמה פרשה אחת במלחמה. לוחמים, זקפו ראש,
עמדו דום, חנו כבוד לדגלה של הנועתנו הלוחמת, באשר הושג - רב היה
חלקה, גדולה היתה תרומתכם."

סקירה על תולדות לח"י: "בווין מודה היום, כ-80 אלף קלגסיו
לא הספיקו לקיים את חוקת הסדריו (??) בארץ. זהחלקכם, זאת אומתכם,
לוחמים."

והמשפטים האחרונים: "זכור נזכור כי לא למען מדינה מקוצצת,
שפכו לוחמינו את דמם. הם הלכו לאורה של שמש חזון, למלחמה על חרוחה של
המולדת השלימה, על ירושלים. לא חזון... ולא רעיון תעוועים, הוא היה
והוה בתחומי ההישג האפשרי. החזון חזה לא יידע חמורה עד אם יוגשם,
והוא יוגשם, כי למענו קמו וחיו לוחמי חרות ישראל. בכוח החזון הזו
היינו ממתי-מעט לאלפים, ועוד גרבה ונגייס לדגלנו אצאצא רבואות.
לוחמים, המלחמה לא חמה. עש עוד ניקרא למערכות רבות וכבודות, עוד
פרקים ארוכים לפנינו. לחרות המולדת ולחרות ירושלים ניתן את כל אשר
לנו, גם בימים הבאים וגם במערכות הבאות, נשמור על רוח הקרב והקרבה,
על רוח האחוה הגדולה - אחדות דמים ואחוות גורל. היום אחם נאספים
על דגלנו המפואר הטבול בדם ובסבל. שאוהו ברמה. הוא יוביל אתכם
בדרך העולה לחרות המולדת השלימה, ובחוס הפרשה נקרא חזק חזק ונתחזק
בכל כוחות הגוף ובכל מעיינות הנפש. חזקו ואמצו, לוחמים למערכות
הבאות עלינו."

אחר כך היתה פקודה להתייצב במקומות הריכוז, אצא להכנס לשורות
צה"ל. זה היה כרוז הפרידה הרשמי, הגלוי, בשייך מונים, של לח"י.

מה שהיה אחר כך, היה הרבה פחות מאשר האמינו אלה שכתבו וקראו את הכרוז הזה, ובכל זאת לא נסתיימו תולדות לח"י ביום הזה, ועוד הייתה להם פרשה אחת, והיא פרשת לח"י בירושלים. על זה בפעם הבאה.